

PICKLE BAR PRESENTS

EXHIBITION GUIDE / TENTOONSTELLINGSGIDS

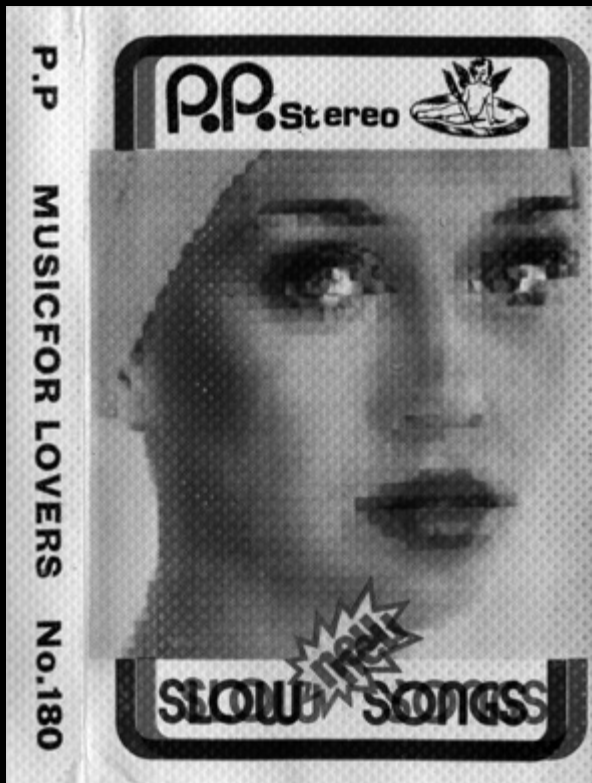
PICKLE BAR PRESENTS

West Den Haag

Open Mic, 2018, Plexiglas, digital print, LED lights, stainless steel, aluminium, 95 x 29 x 20 cm.
Installation view at Kunstverein Hannover. Photo by Raimund Zakowski

Slavs and Tatars met Apparatus 22, Andrius Arutiunian, Anatoly Belov en George Babanski, Giulia Cretulescu, Selin Davasse, Ana Gzirishvili, Zishi Han en Wei Yang, Tang Han/Xiaopeng Zhou, Nikolay Karabinovych, Olga Micinska, Shalva Nikvashvilli, Afrang Nordlöf Malekian, Goda Palekaitė en Jonas Palekas, Paola Revenioti, Filipka Rutkowska, Anhar Salem, Ala Savashevich, Bojan Stojčić, Olia Sosnovskaya.

Afrang Nordlöf Malekian, *Listening to Images*, 2022. Multiple Artists. Music for Lovers.
Cover image design: Afrassiabi. No. 180. 1978. P.P. Stereo, Tehran, Iran. Cassette c-60.

SLAVS AND TATARS

Slavs and Tatars is een internationaal gerenommeerd kunstcollectief dat zich richt op een gebied ten oosten van de voormalige Berlijnse Muur en ten westen van de Chinese Muur dat bekend staat als Eurazië. Sinds de oprichting in 2006 heeft het collectief blijk gegeven van een scherp inzicht in polemische kwesties in de samenleving en heeft het nieuwe wegen voor het hedendaagse discours geëffend via een geheel eigen vorm van kennisproductie, waaronder populaire cultuur, spirituele en esoterische tradities, mondelinge geschiedenissen, moderne mythen en wetenschappelijk onderzoek. De praktijk van het collectief is gebaseerd op drie activiteiten: tentoonstellingen, publicaties en lecture-performances. Slavs and Tatars heeft tot nu toe meer dan twaalf boeken gepubliceerd, waaronder *Лук Бук (Look Book)* (Distanz, 2022), een compendium van 15 jaar printwerk; evenals een vertaling van het legendarische Azerbeidzjaanse satirische tijdschrift *Molla Nasreddin* (2e editie bij I.B Tauris, 2017). De focus van Slavs and Tatars op Eurazië daagt onze vaak eindimensionale kijk op relaties tussen wetenschap, religie, macht en identiteit uit.

Naast het lanceren van een residentie- en mentorshipsprogramma voor jonge professionals uit hun regio, openden Slavs and Tatars in 2020 Pickle Bar, een Slavische aperitivo bar annex projectruimte een paar deuren van hun studio in Moabit, Berlijn. Pickle Bar presenteert performances, academische lezingen, workshops en screenings over onderwerpen die variëren van queer linguïstiek tot de rol van kostuums met

een focus op de tong en taal in zowel affectieve als discursieve contexten. Ze werken hiervoor samen met internationale instellingen als de Universiteit van Chicago, CCA Tasjkent, ifa, SAHA in Istanbul, Art Jameel in Dubai/Jeddah, en Goethe-Instituten in Minsk, Tbilisi, enzovoort. De tentoonstelling bij West is de eerste keer dat het werk van Slavs and Tatars en dat van hun directe kring aan collega's, bewoners en landgenoten uit Pickle Bar samen wordt gepresenteerd.

Slavs and Tatars (1)

Sanft Power

wol garen, 343 × 300 cm, 2022

Sanft Power herziet de traditionele functie van een deur – veelal in het Midden-Oosten, waar wordt geklopt om onderscheid te maken tussen de verschillende geslachten – en vervangt deze door een tapijt, een materiaal dat vaak op als vloerbedekking wordt gebruikt.

Slavs and Tatars (2)

Dillio Plaza

tegels, pomp, water, pigment, 244 × 244 × 46 cm, 2023

Dillio Plaza herontdekt de Turkse oorsprong van fermentatie, dat voor het eerst door nomadische stammen werd gebruikt om voeding te bewaren. Zoals bij vreemde en 'barbaarse' culturen waartegen de westerse beschaving zich historisch heeft afgezet, van Herodotus tot Hitler. Dillio Plaza daagt het begrip van het zijn uit door de onwaarschijnlijke relatie met bacteriën en de microbe, de oorspronkelijke Ander of vreemdeling.

Slavs and Tatars (3)

Kwas ist das

vacuümgevormd plastic, acrylverf, 64 × 91 cm, 2016

Een gegiste drank gemaakt van rogge, kwas of kvass is een traditionele Slavische en Baltische drank die de laatste tijd als een authentiek antwoord op Coca-Cola en andere geïmporteerde frisdranken wordt gepromoot. De scheidingslijn tussen Slavische en Germaanse volkeren is lange tijd beweeglijk geweest en verschoof ten gevolge van oorlogen, verdragen en migraties naar het oosten of westen. Kwas ist das combineert de twee talen in één, en biedt een linguïstisch amalgaam in plaats van conflict, een amalgaam dat in wezen neerkomt op 'WTF'.

Slavs and Tatars (4, 5, 6)

Underage Page (Doppelgänger)

roestvrij staal, kunstleer, schuim, 104 × 133 × 83,5 cm, 2018

Underage Page (Einzelgänger)

roestvrij staal, kunstleer, schuim, 104 × 32,5 × 83,5 cm, 2018

Underage Page (siamees)

roestvrij staal, kunstleer, schuim, 120 × 180 × 65 cm, 2018

Voordat drukwerk een betaalbare technologie werd, was lezen in feite een collectieve en grotendeels mondelinge activiteit, in het bijzonder als het om religieuze teksten ging. Underage Page benadrukt de verschuiving in de geschiedenis van het lezen als constitutief voor zowel een gemeenschap als individuen; een verschuiving die, zoals de metalen buis tussen de benen van de lezer suggereert, het idee van boetedoening of plezier oproept.

Slavs and Tatars (7)

Open Mic

Plexiglas, digitale print, LED licht, roestvrijstaal, aluminium, 95 × 29 × 20 cm, 2018

Hier wordt de augurk, veelvuldig gebruikt als symbool voor satire, humor en komedie, een werkwoord, een teken, in de vorm van een uitroepeteken.

Slavs and Tatars (8)

Brine and Punishment

koelkast, glazen flessen, vinylstickers, verschillende afmetingen, vanaf 2019

Augurkensap (Pickle Juice) is een epifenomeen, wat Slavs and Tatars een 'dom' medium noemen, een middel of een eenvoudig middel waarmee we culturele verschillen en complexe benaderingen met betrekking tot tijd en geschiedenis beter kunnen begrijpen. In heel Oost-Europa werd augurkensap van oudsher geconsumeerd als middel tegen een kater, maar de laatste jaren wordt het in het Westen op de markt gebracht als sport- en prestatiedrank.

Filipka Rutkowska (9, 10, 11, 12)

Filipka

Dawid Nickel, documentairevideo, 28', 2023

Very Early Works. Women in My Head

serie van 17 tekeningen inkt en pastel op papier, elk 16,5 × 23,5 cm, 2008

Oskar

inkt, distemper, pastel, pen op papier, 30 × 30 cm, 2010

Karolina

houtschool, pastel, pen, distemper, aluminiumfolie op papier, 30 × 30 cm, 2010

Karolina breaking up with me, pastel, distemper, krant, plastic folie, 30 × 30 cm, 2010

Bag 1 / BOSS

draad, acryl op papier, 60 × 50 × 14,5 cm, 2023

Bag 2 / BOSS

draad, acryl op papier, 60 × 50 × 14,5 cm, 2023

Bag 3 / COS

draad, acryl op papier, 54 × 42 × 14,5 2023

Filipka Rutkowska is een multidisciplinaire kunstenaar uit Warschau. Zij gebruikt performances, tekeningen en installaties om de notie van 'het gemeenschappelijke' vanuit een non-binaire perspectief te onderzoeken. De documentairefilm *Filipka*, tussen 2018 en 2020 opgenomen door Dawid Nickel, een vriend van de kunstenaar, volgt het leven van de kunstenaar nadat zij als twintiger naar Warschau verhuisde en debuteerde in het queer nachtleven. De plot van de film is gebaseerd op de ontmoeting van de kunstenaar met haar conservatieve ouders, waarbij zij een nieuw hoofdstuk in haar leven introduceert en probeert om in de nieuwe context een gemeenschappelijke taal met hen te vinden.

Eén van de doorlopende onderzoeksfocus van Pickle Bar is identiteitsvocabulary van LGBTQI+ gemeenschappen in Oost-Europa, Centraal-Azië en de Kaukasus. De serie tekeningen is afkomstig uit twee afzonderlijke schetsboeken die Filipka tijdens haar middelbare schooltijd heeft gemaakt. Het eerste schetsboek toont een verscheidenheid aan fictieve vrouwelijke personages. Bijna allemaal zijn ze in elegante kleding, verwant aan fotomodellen, afgebeeld. De wereld van de mode en elegante vrouwen op de catwalk

diende als een primaire bron voor begrip van vrouwelijkheid en het onophoudelijk schetsen van vrouwelijke personages is een poging om het vrouw-zijn in het dagelijkse tienerleven van de kunstenaar te begrijpen en te belichamen. Andere tekeningen die Filipka's adolescentie ontmoetingen met de liefde uitbeelden, verkennen relaties met zowel mannen als vrouwen en onthullen een tot nu toe ongespecificeerde seksuele identiteit. De beschilderde tassen zijn een recente toevoeging aan de installatie, voor het eerst te zien in de performance van de Biënnale van Göteborg 2023, waar de kunstenaar het personage van Carrie Bradshaw herinterpreteerde. Deze transformatie bekritiseert het eind jaren 90 van de vorige eeuw geportretteerde consumptisme als vrouwenemancipatie, nu geherinterpreteerd als een uiting van frustratie. Het spuiten van verf verzet zich niet alleen tegen consumptisme, maar daagt ook de exclusieve definitie van vrouwelijkheid uit die queer vrouwen uitsluit.

Giulia Cretulescu (13, 14)

Embodiment

textielspons genaaid, 130 × 100 cm, 2021

Folding contours into tendencies (1,2,3)

textiel, 60 × 50 cm, 2023

Giulia Cretulescu is beeldend kunstenaar en woont en werkt in Boekarest. Haar werken maken deel uit van haar lange-termijn artistieke onderzoek dat zich op de ergonomische ontwerpen van beschermende kleding, protheses en gereedschappen die het lichaam in stilte vormen en de kwetsbaarheid ervan verminderen of vergroten toespitst. Dit in de context van de hedendaagse obsessie voor lichaamsop-timalisering. Tentoongesteld tijdens het recente 'Costume and Collapse' programma in Pickle Bar in Berlijn, blikt het werk *Embodiment* terug op een emblematisch kledingstuk — het korset.

Door het patroon van dit kledingstuk te ontrafelen, legt de kunstenaar de complexe relatie met de maatschappij en het menselijk lichaam bloot. Door na te denken over de symbolische rol van het kledingstuk in feministische

bewijdingsbewegingen en zijn terugkeer binnen de context van queer kostumering, benadrukt het werk de spanning tussen beperking en vrijheid in de constructie van identiteit. In haar nieuwe serie werken *Folding contours into tendencies*, ondermijnt de kunstenaar het idee van toenemende druk in massaproductie en consumptie industrie, door middel van het ongedaan maken en binnenstebuiten keren van kant-en-klare kledingstukken.

Selin Davasse (49)

Selin Davasse is een performancekunstenaar geboren in Ankara, en woont en werkt op dit moment in Berlijn. In haar op onderzoek gebaseerde praktijk hergebruikt ze literaire technieken om alternatieve werkelijkheden en een speculatieve queer toekomst tot stand te brengen. Haar werk bestaat uit verhalende en sonische denksystemen die worden samenvat tot intieme vrouwelijke uitdrukkingen. Deze presenteert ze in zang of spraak, vaak met speelse en participatieve lagen die een gastvrije relatie met het publiek tot stand brengt.

Voor de tentoonstelling bij West Den Haag creëerde Selin Davasse een ceremonieel servies met antropomorfe drink- en schenkbekers. Oorspronkelijk bedoeld als onderdeel van de performance van de kunstenaar 'Unlace my Syntax' waarin ze de rol op zich neemt van een retorisch bedreven en veel drinkende ceremoniemeester die je vaak ziet aan Georgische bankettafels. Traditioneel streeft de ceremoniemeester ernaar om te pronken met retorische virtuositeit, niet om te overtuigen of te bekeren, maar om overtuigingen te versterken. Meninge waarvan wordt aangenomen dat ze in het publiek spelen. In plaats van de traditionele idealen van land en gezin, toont Selin Davasse's servies de valorisatie van pluraliteit, solidariteit en verantwoordelijkheid door haar gemeenschap. Ter uitdaging van de masculinistische traditie, van het maken van toast, verwijzen de bekers naar de gesublimeerde homo-erotic die inherent is aan feestevenementen voor mannen. Het patriotische pathos wordt vervangen door queer pride.

Shalva Nikvashvili (16, 17, 18, 19, 20)

SAMAIA - 'სამაია'

installatie (klei, gips, menselijk haar), 2023

Untitled 1

50 x 50 cm, fotoafdruk op alu-dibond, 2020

AI-IA 'იონი'

serie van 4 fotoafdrukken op alu-dibond, 50 x 100 cm, 2021

Shalva Nikvashvili's multidisciplinaire praktijk omvat schilderkunst, beeldhouwkunst, performance, film en kostuumontwerp, en onderzoekt de culturele en sociale context van Georgië, waar hij is geboren en opgegroeid.

Hij creëert vaak groteske personages, gebruikmakend van kostuums en maskers, gemaakt van ongebruikelijke materialen zoals rauw vlees, elektriciteitskabels, kleding, leer, haar en stenen om de grenzen van sociale angsten en verlangens af te tasten. Hoewel het werk van Nikvashvili vaak geïnspireerd is door Georgische tradities, blijft het een kritische verkenning van de spanning tussen overgeërfde stereotypen en individuele zelfexpressie.

Het nieuwe werk *SAMAIA* - 'სამაია', voor het eerst gepresenteerd door West Den Haag, is geïnspireerd op de traditionele Georgische dans Samaia. De ritmische kunstvorm wordt door drie vrouwen uitgevoerd als eerbetoon aan keizerin Tamar uit het Georgië van de 12de-13de eeuw, die wordt voorgesteld als een jonge prinses, een wijze moeder en een machtige keizerin. Nikvashvili gebruikt Samaia als metafoor om kwesties als seksualiteit, genderdynamiek en de impact van sociale normen in Georgië te onderzoeken, vooral in het Sovjettijdperk.

De werken uit de serie *AI-IA 'იონი'* vertellen het verhaal van de obsessie van de kunstenaar met vlechten, als gevolg van het taboe in zijn jeugd tegen het laten groeien van lang haar voor jongens. De installatie laat zien hoe de echo's van voorbije onderdrukking hedendaagse perspectieven blijven vormen en hoe een dans een projectie van sociale houdingen kan zijn. Tegelijkertijd belichaamt het de veerkracht van degenen die de censuur trotseerden en viert het de voortdurende reis van zelfontdekking.

Anhar Salem (21)

Love & Revenge

video, 31'12', 2021

Geproduceerd door Le Fresnoy - Studio national des arts contemporains; tekst: Doody, Anhar Salem, Ansam Salem; Director of Photography: Ansam Salem; VFX: Paul Jacques Yves Guilbert; Augmented Reality filters: Paul Jacques Yves Guilbert, Anhar Salem; Sound Design: Ludivine Pelé; Lied: Phantasia - Inner Light © BE'S Songs; Artistieke ondersteuning: Joan Fontcuberta; Vertaling: Erinys, Asaad Badawi.

De in Parijs gevestigde videomaker Anhar Salem toont *Love & Revenge*, een docufictie. De personages Doody en Ansam, respectievelijk Salems nicht en zus, portretteren gefictionaliseerde versies van zichzelf, jonge vrouwen die zich bewegen in de hedendaagse Saoedi-Arabisch maatschappij. De film toont geënceneerde scènes van hun privémomenten, openbare verschijningen en optredens, die dienen als een catharsische reis van de werkelijke gebeurtenis die Doody overkwam na het publiceren van een foto — die massale pestrijzen op sociale media en beschuldigingen van de overheid veroorzaakte — door de grenzen tussen realiteit, het digitale rijk en fictie te censureren en te vervagen.

In het fictieve verhaal ontsnapt Doody regelmatig in een avatar die is gecreëerd door middel van een Instagram-filter, waardoor zij geleidelijk aan opgaat in deze alternatieve realiteit. Deze incarnatie dient zowel als een sluiert om los te komen van sociale conventies (in Saoedi-Arabië waren afbeeldingen en representaties tot in de jaren 90 van de vorige eeuw verboden) als een potentiële valstrik, gezien het verlies aan controle over de verspreiding van beelden in het huidige tijdperk van versnelling.

Salem combineert scènes gefilmd met een iPhone, webcambeelden, screenshots, memes en Skype-gesprekken met instant messages en notificaties en daagt zo de conventies van het traditionele filmmaken uit. Door het citeren van teksten zoals Doody's gedicht 'Absolute Narcissism' *هتحتب ةيسجرن* en regels uit Chris Marker's film *Level Five* 1997 en Shūji

Terayama's Throw Away Your Books, Rally in the Streets
1971 probeert de film een zekere dualiteit tussen traditie en innovatie te overwinnen. De film is een doorlopend poëtisch eerbetoon aan/met Doody, die na de release overleed. Haar laatste woorden zijn gepubliceerd op het IG account van de film @livingthefirelife_000zg.

Tang Han / Xiaopeng Zhou (22)

Shape of Appetite

behang, boeken en tijdschriften, mono-kanaalvideo, kleur, geluid, 29', 2017

Bij het snijden van voedsel, een oude kunst, worden groenten en fruit nauwgezet in de vorm van dieren of bloemen gevormt. Dit wordt voornamelijk gedaan in de Chinese en Aziatische keuken. Deze uitgebreide, handgemaakte voedselversieringen stellen esthetiek boven efficiëntie en tarten de kapitalistische logica.

Voor hun samenwerkingsproject Shape of Appetite waagden Tang Han en Xiaopeng Zhou zich in de culinaire wereld en gingen zij in gesprek met verschillende culinaire professionals in China en in de wereldwijde Chinese diaspora. Zij documenteerden video's in zowel privékeukens als restaurantkeukens. Hun onderwerpen bestreken een breed spectrum van culinaire expertise, waaronder doorgewinterde Chinese chef-koks, virtuozen op het gebied van snijwerk, specialisten op het gebied van moleculaire gastronomie, jonge chef-koks van de generatie na de jaren 90 en cateringinstructeurs.

Hun verhalen onthulden inzichten in de zich ontwikkelende cateringindustrie, strategieën om de commercialisering tegen te gaan, debatten over de 'nieuwe' versus de 'traditionele' keuken, en aangrijpende verhalen over families die door de migratie van werknemers uiteengedreven zijn. Het project onderzoekt hoe verschuivingen in nationaal beleid, demografie en markten de afgelopen decennia een directe en indirecte invloed op de lokale cateringindustrie in China hebben gehad. Het onderzoek brengt in beeld hoe westerse culinaire invloeden

de esthetiek van voedselpresentatie hebben gevormd. Het doel van de kunstenaars is om consumptie-esthetiek vanuit het perspectief van de beoefenaars te doorgronden, door de snelle economische ontwikkelingsveranderingen in consumentenvoorkeuren en esthetische verschuivingen in voedingskeuzes te onderzoeken.

Olga Micińska (15, 23, 24)

Sandals

wood, textiel, 38 × 29 × 15 cm, 2018

Shoetrees

hout, metaal, 27 × 9 × 15 cm, 2018

Gloves

textiel, 43 × 58 × 3 cm, 2018

Dracht

hout, metaal, textiel, 39 × 26 × 14 cm, 2019

Sprouts

hout, verschillende afmetingen, 2023

The Guild

fotografische cyclus, vanaf 2021

Olga Micińska is beeldend kunstenaar en woont en werkt in Amsterdam. Zij is opgeleid als houtbewerker en haar werk balanceert vaak op het grensgebied tussen ambacht en kunst. De uit hout gesneden sculpturen uit de serie *Sprouts (Arm, Braid, Hair, Shirt and Glove, Leg)* van Micińska maken deel uit van haar aandacht voor de arbeid van vrouwen in het ambacht. Zij verwijzen naar de lichamen van de arbeiders en de repetitieve en nauwgezette bewegingen die zij uitvoeren, maar integreren ook symbolen en anekdotes die verwijzen naar kameraadschap en wederzijdse ondersteuning.

De fotografische cyclus *The Guild* portretteert vrouwelijke en non-binaire makers die werken binnen verschillende vakgebieden die vaak worden aangeduid als 'technische' disciplines (onder andere houtbewerking, lassen, bouw, landbouw). De kunstenaar fotografeert hen in de uniformen die zij voor hun werk gebruiken, of gekleed in de kleding die voor de opnames is gemaakt. Terwijl zij het sociale aspect van werkkleding, vaak op maat gemaakt voor

mannen, onderkent, bevrijden haar kostuums lichamen van stereotypen die vaak gelden voor technische arbeid.

De fotografische cyclus, vaak weergegeven met behulp van de reclamecodes, roept op tot een vakbond tussen leden van een denkbeeldige gilde van bouwvakkers. Tegelijkertijd promoot het Micińska's programma *The Building Institute*, een experimenteel platform in Amsterdam dat vrouwen in de bouw ondersteunt.

Apparatus 22 (25)

ART IS WORK: VOICES OF A COMMUNITY

textiel uniformen, led-licht, vanaf 2011

Apparatus 22 is een collectief uit Boekarest dat is opgericht door Erika Olea, Maria Farcas, Dragos Olea en Ioana Nemes (1979 - 2011). Hun trans-disciplinaire praktijk reflecteert op sociale, economische, politieke en spirituele kwesties met behulp van poëtische talen, affecten en queer theorie. Apparatus 22 roept bij de toeschouwer vaak vragen op die tot nadenken stemmen. Door objecten en soms kledingstukken af te leiden van hun toegeschreven waarden, gebruikt het collectief fantasierijke en utopische methodes die het collectieve bewustzijn en de reflectie moeten aanwakkeren. In de tentoonstelling wordt het doorlopende project *ART IS WORK: VOICES OF A COMMUNITY* een kritiek op de notie van waarde in de kunstsector vanuit het perspectief van kunstenaars en curatoren als werkrachten. De uniformen van Apparatus 22 zijn geïnspireerd op een open source maatkostuum van een arbeider uit een Italiaans tijdschrift uit de jaren 60 van de vorige eeuw. De projecten werken op een gelijkwaardige basis van cadeau-uitwisseling met collega-kunstenaars en curatoren. Ze voeren een soortgelijk model van delen uit en roepen op tot gemeenschapsvorming in het kader van een mogelijke vakbond voor werkers in de kunst. Het led-licht verspreidt de ononderbroken boodschap 'TO WORK TOWARDS THE IRRELEVANCE OF THIS ARTWORK. IN A NOT SO FARAWAY FUTURE' als een geheugensteun.

Ala Savashevich (26, 28)

Uniform

textiel, 2022

Rite of Spring

video 03'24', 2020-2022

De werken van Ala Savashevich bevragen de machtsstructuren die ten grondslag liggen aan erfgoed, zowel materieel als immaterieel. Zij gebruikt vaak ambachtelijke methodes om de onzichtbaarheid van vrouwelijke arbeid te benadrukken, die door de huiselijke sfeer wordt gestereotypeerd. De tentoonstelling toont een video van de voorstelling *Rite of Spring* (2022) en een handgemaakt uniform. De kunstenaar laat zich inspireren door het gelijknamige ballet dat Sergei Diaghilev voor het eerst opvoerde in 1913. De muziek van Igor Stravinsky en de choreografie van Vaslav Nijinsky worden gebruikt om de cultus van de dood in heidense rituelen in Rusland te verkennen, verweven met de precieze bewegingen van Savashevich. Haar voorstelling vond plaats op 9 mei 2020, midden in de pandemie, gekozen om te resoneren met de Dag van de Overwinning in Wit-Rusland tijdens de Tweede Wereldoorlog. Op diezelfde dag gaf de president van de Republiek Wit-Rusland, Alexander Loekasjenko, het bevel voor een grote veteranenparade in Minsk, waarbij het publiek en de deelnemers werden blootgesteld aan dodelijke gevolgen.

In 2020-2021 organiseerde het maatschappelijk middenveld in Wit-Rusland een reeks protesten na de controversiële herverkiezing van Loekasjenko. De stijfheid van het kostuum, geïnspireerd op militaire uniformen, contrasteert met de fragiliteit van het lichaam dat de uit het hoofd geleerde bewegingen herhaalt. De performance van Savashevich is meer een poging om het agentschap van ongehoorzaamheid en de vrijheid van bewegingen ten opzichte van overgeërfde sociale conventies te vieren.

Paola Revenioti (27)

Kaliarda

documentairefilm, 58', 2015

Paola Revenioti is een documentairemaker, fotograaf, uitgever, trans* sekswerker en een prominente politica, gevestigd in Athene, Griekenland. Revenioti is sinds eind jaren zeventig actief in de Griekse LGBTQ+ gemeenschap. In 1981 lanceerde zij het eerste trans-anarchistische tijdschrift over 'revolutionaire homoseksuele expressie' KRAXIMO.

Kaliarda, gepresenteerd als onderdeel van het Lavender Languages Institute in 2022 bij Pickle Bar, is een programma dat het begrip queer linguïstiek onderzoekt. Een documentaire over de geheime taal of het 'cryptoelect' van de queer/trans gemeenschappen in Griekenland. Kaliarda stamt uit de tijd van het Ottomaanse Rijk en werd in de jaren 1940 weer gebruikt tot de val van de militaire junta. Revenioti maakte kennis met het gebruik van kaliarda voordat het in de jaren zeventig van de vorige eeuw verdween. Begonnen als een project om simpelweg de geschiedenis van een verdwijnende straattaal te documenteren, werd het al snel niets minder dan een geïmproviseerd verslag van de geschiedenis van het leven van de queer/homoseksuele/trans gemeenschap in Griekenland in de 20ste eeuw.

Ana Grzishvili (32, 33, 34, 35, 36, 44)

Freckled Wing

kunstleer, leer, stof, metaal, kunststof, 190 × 20 × 20 cm, 2023

Vowel's Collapse

kunstleer, leer, stof, metaal, kunststof, MDF, 69 × 5,5 × 43 cm, 2022

Hiss, Snap, Crackle, Flap,

verschillende afmetingen, PLA, 2023

Syllabe's Summit

kunstleer, leer, stof, metaal, kunststof, hout, 80 × 35 × 18 cm, 2023

Murmur

kunstleer, leer, stof, metaal, kunststof, hout, 47 × 28 × 23 cm, 2023

Tranquil Soil

kunstleer, leer, stof, metaal, kunststof, hout, 74 × 24 × 24 cm, 2023

Locale

kunstleer, leer, stof, metaal, kunststof, 5 m, 2023

Ana Grzishvili is een beeldend kunstenaar uit Tbilisi. De hier gepresenteerde selectie werken is ontstaan als residuen van de voormalige architectuur van de ambassade. *Freckled Wing* vindt zijn steun langs de trapezevensters, *Tranquil Soil* en *Syllabe's Summit* vormen oude handtassen tot handgrepen die nog een kunstmatig element toevoegen aan de architectuur. De kunstenaar combineert materialen zoals metaal, stoffen en kunstleer uit de handtassen die zij op marktplaatsen verzamelde om ze te transformeren tot autonome assemblages.

De sculpturen *Hiss, Snap, Crackle, Flap* verwijzen ook naar een reeks geluiden, interjecties, die deze produceren wanneer ze in elkaar worden gezet, wanneer de materialen worden geassembleerd, zoals kunstleer wanneer het wordt gedraaid. De morfologie van Grzishvili's werken verschuift en past zich aan de omgeving aan, zoals *Locale* op de betonnen brug die de twee delen van een gebouw scheidt. De kunstenaar reflecteert op tweedehands tassen vanuit hun perifere positie in de wereldeconomie en biedt een kritisch perspectief maar ook een poëtische ode aan deze objecten. Sluitingen, gespen, klinknagels, karabijnhaken, ritssluitingen en leren riemen worden allemaal ornamenten en getuigen, bijna animistisch, van het tweede leven van het object.

Nikolay Karabinovych (29, 30, 37, 38, 39, 40, 42)

One Inch of the Nato Territory

werk op papier, A4, 2022

Only for Nato members

werk op papier, A4, 2022

Security architecture in Post-war Europe

werk op papier, A4, 2022

Can we avoid another war?

werk op papier, A4, 2022

Banality of Evil

werk op papier, A4, 2022

Eastern Union

light-box, 2022

Tais toi et écoute

video, 8'16", 2020

De in Amsterdam gevestigde Oekraïense kunstenaar Nikolay Karabinovych interpreteert vaak de ironie van historische gebeurtenissen in Oost-Europa, het voormalige Ottomaanse Rijk en Centraal-Azië. Zijn werken duiken vaak in de culturele geschiedenis van muziek en taal, verweven met verhalen over politiek en ontheemding. Een 'light-box' verwijst naar het bekende wereldwijde bedrijf 'Western Union', dat wordt gebruikt om wereldwijd binnen enkele minuten geld over te maken, met exacte wisselkoersen. Door de naam op speelse wijze te veranderen in *E(a)stern Union*, zinspeelt Karabinovych op het concept van overboeking, niet alleen vanuit een economisch standpunt maar ook als een vorm van vertaling. Het gaat om het mogelijke verlies of de verkeerde interpretatie tijdens de overdracht. Tegelijkertijd benadrukt de term 'union' een specifieke politieke houding, waarbij de nadruk wordt gelegd op wat typisch wordt bestempeld als 'het oosten', gevormd door diverse taalkundige contexten.

Collage is een werkwijze die Karabinovych al enkele jaren verkent. Het maakt de assemblage van knipsels uit tijdschriften en fotoarchieven verzameld tijdens de verschillende reizen van de kunstenaar mogelijk. De zes getoonde collages en tekeningen zijn gebaseerd op de conventies van

het medium en vertonen overeenkomsten met de grafische ontwerppraktijk, een manier van werken waarbij satire tot nadenken stemt.

De video *Tais toi et écoute* loopt in een loop en creëert een schijnbaar feestelijke sfeer waarin een verzameld publiek verwoed in afwachting van een gebeurtenis in de handen klapt. Het werk bevat gevonden beelden die zijn opgenomen in de concertzaal van de zeehaven van Odessa door een tv-programma over de Oekraïense accordeonspeler Yan Tabachnik. Het evenement brengt verschillende persoonlijkheden samen, waaronder de voormalige president van Oekraïne P. Porosjenko. Terwijl deze anekdotes zich buiten het kader afspelen, reflecteert Karabinovych op de montage van historische gebeurtenissen.

Andrius Arutiunian (43)

A Gift that Keeps on Giving

vinylspeler, oppervlakteomvormer, luidspreker van een nagemaakte vinylreplika, handgeschreven tekst, 2023

De Armeens-Litouwse kunstenaar Andrius Arutiunian is opgeleid als geluidscomponist en houdt zich in zijn praktijk bezig met de politiek van geluiden, muzikale en politieke afstemming, de relatie tussen volkse geschiedenissen en niet-westerse muzieksystemen. In 2022 vertegenwoordigde hij Armenië op de Biënnale van Venetië in het 'Gharīb Paviljoen', met onder andere één van de werken die hier bij West worden gepresenteerd: *Seven Common Ways of Disappearing*.

Tegen het einde van de Biënnale kreeg Arutiunian een telefoontje dat één van de geluidswerken niet meer werkte, het geluid was verdwenen. Na verder onderzoek realiseerde de kunstenaar zich dat het vinyl dat in eerste instantie als drager dienst deed, vervangen was door een vervalste plaat. *A Gift that Keeps on Giving* is gemaakt van omgesmolten vinyl dat een geluidsdrager wordt. De kleine oppervlakteomvormer is verbonden met de vervalsing, waardoor het vinyl verandert in een luidspreker. Het verhaal gaf Arutiunian een aanleiding om zijn interesse in resonantie

en speculatieve instrumenten in verband met auditieve kosmologie en esoterische praktijken verder te verkennen. Het werk verwijst naar het recente onderzoek van de kunstenaar naar kwakzalverij (Charlatanisme), een beweging die niet-bewezen of fantasievolle instructies in de medische wetenschappen promoot. Omdat de vervalsing wordt afgespeeld door het lichaam van een vervalsing, verwijst het naar het illusoire geluid dat met het originele geluid wisselt.

Afrang Nordlöf Malekian (45, 46)

Listening to Images

fotografie, digitale afdruk op papier, 2022.

Afbeeldingen verzameld door Nour Helou en Afrang Nordlöf Malekian

Karaoke Kriminals

digitale video, tekst, geluid, 2023

Tekst en onderzoek: Nour Helou en Afrang Nordlöf Malekian; muziekmonsters verzameld door Nour Helou en Afrang Nordlöf Malekian; muziekcompositie: Mira Aasma

In het kunstwerk *Listening to Images* van Afrang Nordlöf Malekian, een Iraans-Zweedse kunstenaar, toont een verzameling gereproduceerde vinyl- en cassettehoezen uit de jaren 50 tot 90 van de vorige eeuw in Egypte, Iran en Syrië overblijfselen van de esthetiek van de Qajar. Deze hoezen dragen de kenmerken van het gezicht van de Qajar en benadrukken hoe dit culturele erfgoed blijft voortbestaan ondanks de dominantie van koloniale esthetiek in het dagelijks leven.

Tijdens de heerschappij van de Qajar dynastie in Iran (1789-1925) werden artiesten — dansers, muzikanten en wijschenders, in het Farsi saaghi genoemd — afgebeeld met baardloze, maanvormige figuren met een zijdezachte huid, amandelvormige ogen en halvemaanvormige wenkbrauwen. Deze non-binaire esthetiek, weerspiegeld in poëzie en schilderkunst, stond in schril contrast met de binaire cultuur die werd opgelegd door 19de-eeuwse Britse en Franse koloniatoren in de regio. Onder deze nieuwe invloed moesten mannen en vrouwen niet alleen anders worden

geportretteerd, maar moesten zij ook hun zang-, dans- en acteerstijl aanpassen aan een modern model.

Een ander werk, *Karaoke Kriminals*, belicht de clandestiene verspreiding van westerse muziek die in Iran na de revolutie van 1979 verboden was, naast de nieuwste composities van Iraanse artiesten in ballingschap, die voornamelijk in Los Angeles woonden. Deze ondergrondse wereld van illegale muziek, dans en film bloeide op via kanalen die werden beheerd door distributeurs die bekend stonden als filmi, videoyi en computeri. Het project nodigt uit om deel te nemen aan twee vogelvrije verhalen: 128 kbit/s of Pixelated Dyed Blonde Hair en Dressed as Mannequins With Pupil-Less Eyes, waarbij een engagement wordt aangemoedigd met muziek die is opgebouwd uit samples van verboden Iraanse muziek en zowel moderne als traditionele regionale stijlen.

Olia Sosnovskaya (47)

Exercise

digitale collage, digitale print op textiel,
155 × 240 cm, 2021

Olia Sosnovskaya is een kunstenaar en schrijver uit Wit-Rusland, die momenteel in Wenen woont. Haar tekstuele, performatieve en visuele werk verweeft thema's als viering, collectieve choreografie en het politieke landschap in post-socialistische contexten en daarbuiten. In haar werk *Exercise* onderzoekt Sosnovskaya de complexe relatie tussen taal, affecten en politieke bewegingen. Door gebruik te maken van partituren uit de danswereld om choreografieën uit te voeren, onderzoekt zij de aanhoudende opstand in Wit-Rusland en andere belangrijke politieke gebeurtenissen in de (post)socialistische geschiedenis. Door bewegingen te onderzoeken als zowel expressieve gebaren als collectieve choreografie, verbreedt Sosnovskaya het bereik van 'partituren' naar grafische representaties van beweging, waaronder teksten, documenten en beelden. Deze partituren, verwant aan de partituren die gebruikt worden in dans- of muzieknotatie, maken het mogelijk om door verschillende tijdperken te navigeren en brengen een zekere mate van

onvertaalbaarheid over. In haar artistieke bezigheden onderzoekt de kunstenaar grondig de rol van taal, spraak en tekst in het domein van de politiek. Zij verdiept zich in de affectieve aspecten van taal en onderzoekt wat er achter de beperkingen van woorden schuilgaat.

Bojan Stojčić (48)

Hope Hotel Phantom

installatie (behang, verschillende afmetingen; UTC-5, klok, 30 cm; foto's, 100 × 67 cm, 43 × 30 cm), 2023

Hope Hotel Phantom

video 21'43', 2023

In november 1995 kwamen de leiders van Bosnië en Herzegovina, Kroatië en Servië samen in Dayton, Ohio, met de missie om een vredesakkoord te sluiten dat een einde aan de verwoestende, vier jaar durende oorlog in Bosnië en Herzegovina zou maken. Het Dayton Akkoord, waarover werd onderhandeld in het Hope Hotel op het terrein van de Wright-Patterson luchtmachtbasis, hield Bosnië en Herzegovina gevangen in een illusie van democratie door middel van een locatie die een constructie op zich was: een militaire basis op een ver continent, een intimidatie voor de ondertekenende partijen.

27 jaar later, in juli 2022, vloog de kunstenaar Bojan Stojčić vanuit Bosnië en Herzegovina naar het Hope Hotel. Hij verbleef in dezelfde bedden en vergaderzalen als degenen die ooit de loop van de geschiedenis van zijn land en zijn eigen toekomst bepaalden.

De foto's in de installatie zijn 's nachts opnieuw gefotografeerd en tonen historische gebeurtenissen die eerder verspreid door het hotel plaatsvonden. Zij zijn ontdaan van hun documentaire functie en dienen nu slechts als decoratie op de muren van het hotel. Het behang, ontworpen door de kunstenaar, integreert de handtekeningen van het Dayton Vredesakkoord in het bloemenpatroon — nauwelijks zichtbaar maar toch voortdurend aanwezig. Bovendien geeft de hotelklok de lokale tijd van Dayton weer, waardoor de kamer wordt

losgekoppeld van zijn geografische ligplaatsen.

Deze installatie roept een spookachtige aanwezigheid op in de overblijfselen van deze historische gebeurtenis — een mijmering die een spookachtige realiteit wordt. De installatie wordt gepresenteerd in West, in het gebouw van een voormalige Amerikaanse ambassade in de stad, die dienst doet als hoofdkwartier voor zowel het Internationaal Strafhof als het Internationaal Gerechtshof. Het doel van de installatie is om mensen bewust te maken van de lang onderdrukte oorlogsmisdaden, zowel historische als hedendaagse.

PERFORMANCE PROGRAMMA

18 januari 2024

Zishi Han en Wei Yang

Hairpin Beneath 钗之后

Hairpin Beneath komt voort uit het lopende gezamenlijke onderzoeksproject van Zishi Han en Wei Yang naar historische Chinese homo-erotische literatuur. Het is een evoluerende voorstelling waarin meerdere verhalen met elkaar verweven zijn om het queer bestaan in China en de Chinese diaspora te onderzoeken. Het uitgangspunt is een bloemlezing van homo-erotische verhalen uit de Ming-dynastie, '弁而钗' (Biàn ér chāi). De titel van het boek impliceert de scène van een man die zijn ceremoniële hoofddekseel afdoet en de haarspeld van een vrouw opzet. Gestructureerd rond een reeks fragmenten uit het boek, interpreteren ze losjes de verhaallijnen en putten ze uit een verscheidenheid aan Chinese historische en hedendaagse culturele praktijken, zoals poëzie, Chinese opera, literati-landschapschilderkunst, Danmei-literatuur, popmuziek en reality-tv-shows. Schommelend tussen live voordracht en videoprojectie, monteren zij formeel verschillende maar samenhangende componenten van de performance om te midden van de vage grens tussen het fictionele en het biografische te vertoeven.

De teksten voor het voorlezen zijn afkomstig uit *Biàn ér chāi* (bai hua versie), vertaald in de Chinese taal door 执迷 (Zhí mí), gepubliceerd in afleveringen op 书香门第 (Shū xiāng mén dì). Fragmenten zijn bewerkt en vertaald naar het Engels door Zishi Han en Wei Yang.

22 februari 2024

Goda Paleikate en Jonas Palekas

Digestive System of Humanity

Het project *Digestive System of Humanity* is een samenwerking tussen een zus en een broer, een kunstenaar en een chef-kok. Gebaseerd op lopend onderzoek richt het zich op de hybriditeit van de geschiedenis en de kracht van collectieve verbeelding door het publiek uit te nodigen om lid te worden van een rituele eet-lees-groep. Het script van de performance bestaat uit verschillende personages geschreven door Goda en maaltijden bereid door Jonas, en is opgezet als een meeslepende ervaring waar alle toeschouwers een rol in spelen.

De personages, die doen denken aan een theaterrepetitie of een etentje bij vrienden, veranderen bij elke herhaling, maar omvatten meestal de Oudgriekse dichteres Sappho, de Zweedse mysticus en medium Emanuel Swedenborg, de Karaïtische archeoloog en vervalser Avraham Firkovič en vele anderen die met hun bestaan culturele clichés en politieke opvattingen in twijfel trokken. Mensen met verschillende identiteiten, die buiten het discours van de macht opereerden en werden gezien als herrieschoppers of antihelden, worden uitgenodigd voor het diner — om te discussiëren en te verteren wat hen het meest dwarszit.

14 maart 2024

Lyudska Podoba

Anatoly Belov en George Babanski

Lyudska Podoba is de eerste Oekraïense pop-queer band die in 2012 werd opgericht. Sindsdien heeft het project verschillende wijzigingen in de samenstelling ondergaan, maar zanger en songwriter Anatoly Belov en muzikant George Babanski vormen het kernduo. Het project kwam voort uit de wens om popmuziek met een queer-thema te maken in een tijd waarin de LGBTQI+ gemeenschap en homo-kunst in de Oekraïense samenleving niet zichtbaar waren.

Lyudska Podoba kwam voort uit Belov en Babanski, kunstenaars en activisten die zich inzetten om LGBTQI+ mensen zichtbaar te maken door popmuziek als een effectief middel te gebruiken om mensen samen te brengen en informeel entertainment te bieden. In de loop der jaren hebben zij op talloze muziek evenementen, muziekfestivals en kunstinstellingen in Oekraïne en andere landen opgetreden, waaronder Wit-Rusland, Rusland, Moldavië, Oostenrijk, Polen en Duitsland. In 2018 brachten zij hun debuutalbum *Volnidorozhkibarashki* uit.

Olga Micińska, Aurélia and Laëtitia from *The Guild* cycle, 2022

On
November 17th 2022 I received a call from the Ghaath Pavilion in Venice: apparently the record player for the *Seven Common Ways of Disappearing* installation has stopped working. The vinyl kept on spinning, but its sound had vanished. I happened to be in Venice the following day, so the next morning I could go there before the opening hours and do the inspection myself. Everything seemed to be in order, but as I took a closer look at the vinyl itself I realised that it had been replaced with a forged copy. Somebody came to the Pavilion, took the record and replaced it with a perfectly crafted, blank, empty one. This vinyl—a forgery—was left there as a replacement of the original, another resonance of things that disappear so seamlessly. The body of a fake pretending to be the real thing.

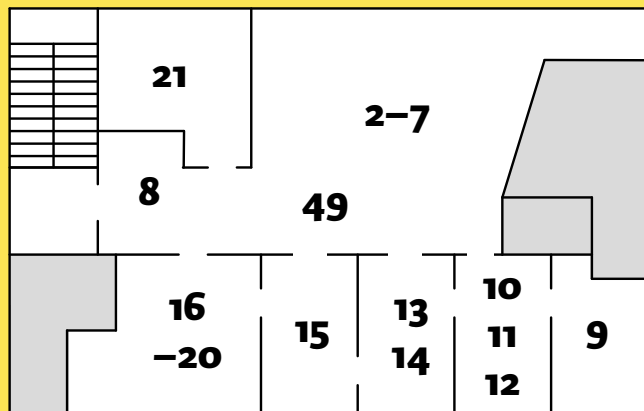

Andrius Arutiunian, *A Gift That Keeps on Giving*,
exhibition view Meduza, Vilnius, 2023

↑ Vervolg expositie op de tweede verdieping
Exhibition continues on the second floor

← Ingang
Entrance

1STE VERDIEPING
1ST FLOOR

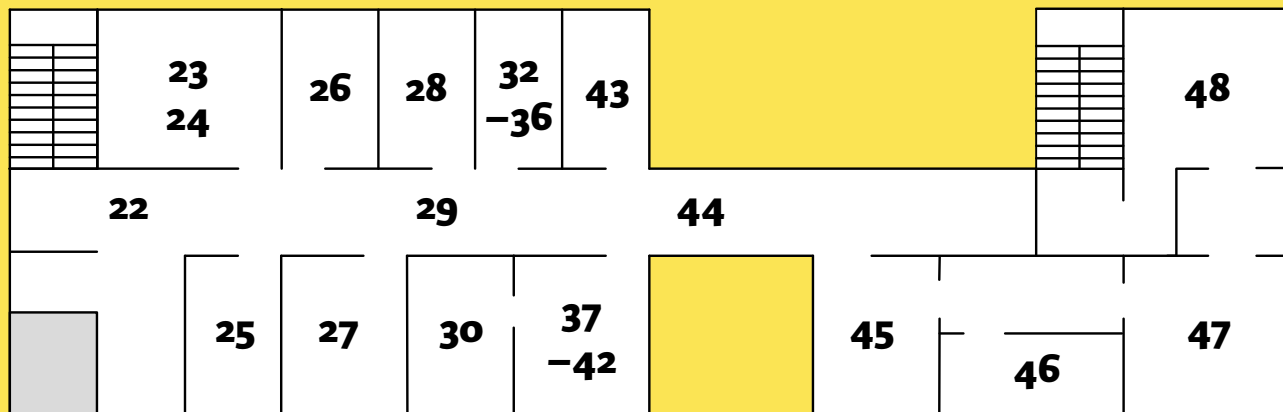
SLAVS AND TATARS

- 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8.
 Slavs and Tatars
- 9, 10, 11, 12.
 Filipka Rutkowska
- 13, 14.
 Giulia Cretulescu
- 15. Olga Micińska
- 16, 17, 18, 19, 20.
 Shalva Nikvashvili
- 21. Anhar Salem
- 22. Tan Han
- 23, 24.
 Olga Micińska
- 25. Apparatus 22
- 26. Ala Savashevich
- 27. Paola Revenioti
- 28. Ala Savashevich
- 29, 30.
 Nikolay Karabinovych
- 32-36.
 Ana Gzirishvili
- 37-42.
 Nikolay Karabinovych
- 43. Andrius Arutiunian
- 44. Ana Gzirishvili
- 45, 46 .
 Afrang Nordlöf Malekian
- 47. Olia Sosnovskaya
- 48. Bojan Stojčić
- 49. Selin Davasse

Vervolg expositie
Exhibition continues

→

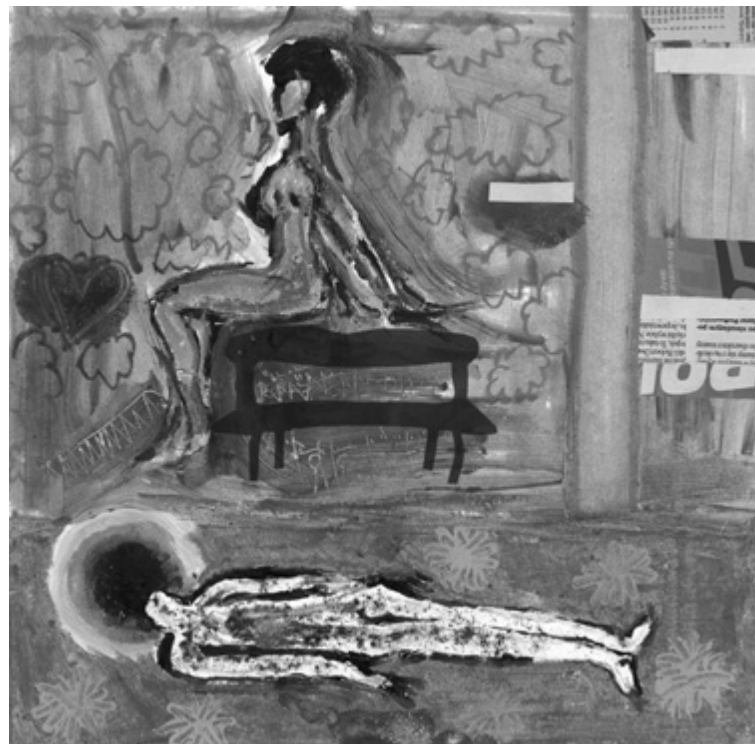
↑ Uitgang
Exit

2DE VERDIEPING
2ND FLOOR

Ala Savashevich, *Uniform*,
textile, 2022, exhibition view
at Goyki 3 Art Inkubator,
photo by Daria Szczygieł

Filipka Rutkowska, *Karolina breaking up with me*, drawing, 2010

Anhar, *Love & Revenge*, video still, 2021

Nikolay Karabinovicy, *Estern Union*, exhibition view at Hunt Kastner, 2022

Paola Revenioti, Poster for *Kaliarda*, 2015

**PICKLE
BAR
PRESENTS**

SLAVS AND TATARS

Slavs and Tatars is an internationally renowned art collective devoted to an area East of the former Berlin Wall and West of the Great Wall of China known as Eurasia. Since its inception in 2006, the collective has shown a keen grasp of polemical issues in society, clearing new paths for contemporary discourse via a wholly idiosyncratic form of knowledge production: including popular culture, spiritual and esoteric traditions, oral histories, modern myths, as well as scholarly research. The collective's practice is based on three activities: exhibitions, publications, and lecture-performances. Slavs and Tatars has published more than twelve books to date, including *Лук Бук* (Look Book) (Distanz, 2022) a compendium of 15 years of print work; as well as a translation of the legendary Azerbaijani satirical periodical *Molla Nasreddin* (currently in its 2nd edition with I.B Tauris, 2017). Slavs and Tatars' focus on Eurasia challenges our oftentimes one-dimensional way of seeing relationships between science, religion, power, and identity.

In addition to launching a residency and mentorship program for young professionals from their region, Slavs and Tatars opened in 2020 Pickle Bar, a slavic aperitivo bar-cum-project space a few doors down from their studio in Moabit. Pickle Bar has presented performances, academic lectures, workshops and screenings on topics ranging from queer linguistics to the role of costumes in times of collapse, in collaboration with such international institutions as the University of Chicago, CCA Tashkent, ifa, SAHA in

Istanbul, Art Jameel in Dubai/Jeddah, and Goethe-Instituts in Minsk, Tbilisi, et al; with a focus on the tongue and language in both affective and discursive settings. The exhibition at West is the first time Slavs and Tatars' work and those of their immediate circle of colleagues, residents and compatriots from Pickle Bar are presented together.

Slavs and Tatars (1)

Sanft Power

woolen yarn, 343 × 300 cm, 2022

Sanft Power revisits the strict threshold which a door traditionally represents – especially in the Middle East where distinct knocks are provided to differentiate between genders – via a carpet, a material often found on floors.

Slavs and Tatars (2)

Dillio Plaza

tiles, pump, water, pigment, 244 × 244 × 46 cm, 2023

Dillio Plaza reclaims the Turkic origins of fermentation, first used to preserve nutrition amongst nomadic tribes, those very foreign and 'barbarian' cultures against which Western Civilization has historically defined itself, from Herodotus to Hitler. Dillio Plaza challenges understandings of the self through the unlikely relationship with bacteria and the microbe, the original Other or foreigner.

Slavs and Tatars (3)

Kwas ist das

vacuum-formed plastic, acrylic paint, 64 × 91 cm, 2016

A fermented drink made from rye, kwas or kvass is a traditional Slavic and Baltic drink which has of late been promoted as an indigenous response to Coca-Cola and other imported soft drinks. The line dividing Slavic and Germanic peoples has long been a mobile one, shifting east or west as a result of wars, treaties, and migrations. Kwas ist das combines the two languages in one, offering a linguistic amalgam in lieu of conflict, one that essentially amounts to 'WTF'.

Slavs and Tatars (4,5,6)

Underage Page (Doppelgänger)

stainless steel, faux leather, foam, 104 × 133 × 83.5 cm, 2018

Underage Page (Einzelgänger)

stainless steel, faux leather, foam, 104 × 32.5 × 83.5 cm, 2018

Underage Page (siamese)

stainless steel, faux leather, foam, 120 × 180 × 65 cm, 2018

Before print became an affordable technology, reading was in fact a collective and largely oral activity, in particular for holy texts. Underage Page stresses the shift in the history of reading as constitutive both of a community and individual subjectivities; a shift that, as the metal tube between the reader's legs suggest, evokes the idea of penance or pleasure.

Slavs and Tatars (7)

Open Mic

Plexiglas, digital print, LED lights, stainless steel, aluminum, 95 × 29 × 20 cm, 2018

Via its prolific use as a shorthand for satire, humor, and comedy, here the gherkin becomes a verb, an imperative, in the shape of an exclamation mark.

Slavs and Tatars (8)

Brine and Punishment,

fridge, glass bottles, vinyl stickers,
various sizes, 2019–ongoing

Pickle Juice is an epiphenomenon, what Slavs and Tatars call a 'stupid' medium, a or a simple means through which we can better understand cultural differences and complex approaches to time and history. If across Eastern Europe, pickle juice has traditionally been consumed as a hangover cure, in more recent years it is marketed in the West as a sports and performance beverage.

Filipka Rutkowska (9,10,11,12)

Filipka

Dawid Nickel, documentary video, 28', 2023

Very Early Works. Women in My Head

series of 17 drawings ink and pastel on paper, each
16,5 × 23,5 cm, 2008

Oskar

ink, distemper, pastel, pen on paper, 30 × 30 cm, 2010

Karolina

charcoal, pastel, pen, distemper, aluminum foil on paper,
30 × 30 cm, 2010

Karolina breaking up with me

pastel, distemper, newspaper, plastic foil, 30 × 30 cm, 2010

Bag 1 / BOSS

string, acrylic on paper, 60 × 50 × 14,5 cm, 2023

Bag 2 / BOSS

string, acrylic on paper, 60 × 50 × 14,5 cm, 2023

Bag 3 / cos

string, acrylic on paper, 54 × 42 × 14,5 2023

Filipka Rutkowska is a multidisciplinary artist based in Warsaw, using performances, drawings and installations to examine the notion of 'the common' from non-binary perspective. The documentary film *Filipka*, shot between 2018 and 2020 by Dawid Nickel, one friend of the artist, follows the artist's life after moving to Warsaw in her early 20s and debuting in the queer nightlife scene. The plot of the movie is based on the encounter of the artist with her conservative parents, introducing to them a new chapter in her life and trying to find a common language with them in the new context.

One of the ongoing research focuses of Pickle Bar is identity vocabularies of LGBTQI+ communities in Eastern Europe, Central Asia and The Caucasus. The series of drawings originate from two separate sketchbooks that Filipka created during her years in secondary school. The first sketchbook features a variety of fictional female characters. Nearly all of them are depicted in elegant attire, akin to fashion models. The world of fashion and elegant women on the catwalk

served as a primary source of understanding femininity and the act of relentless sketching of female characters is an attempt to understand and embody womanhood in the artist's teenage daily life. Other drawings portraying Filipka's adolescent encounters with love, exploring relationships with both men and women, revealing a hitherto unspecified sexual identity. The painted bags are a recent addition to the installation, first featured in the 2023 Gothenburg Biennale performance where the artist reinterpreted the character of Carrie Bradshaw. This transformation critiques the late 1990s portrayal of consumerism as women's empowerment, now reimagined as an expression of frustration. Beyond opposing consumerism, the act of spray-painting challenges the exclusive definition of femininity that excludes queer women.

Giulia Cretulescu (13,14)

Embodiment, textile sponge sewn

130 × 100 cm, 2021

Folding contours into tendencies (1,2,3)

textile, 60 × 50 cm, 2023

Giulia Cretulescu is a visual artist, based in Bucharest. Her works are part of her long-term artistic research focusing on the ergonomic designs of protection garment, prosthetics, and tools that silently shape bodies and diminish or amplify its vulnerabilities, especially in the context of contemporary obsession with body optimization. Exhibited during the recent 'Costume and Collapse' program at Pickle Bar in Berlin, the work *Embodiment* looks back at an emblematic piece of clothing – the corset.

By deconstructing the pattern of this piece of garment, the artist exposes its complex relationship with society and the human body. Reflecting on the garment's symbolic role in feminist liberation movements and return within the context of queer costuming, the work highlights the tension between restriction and freedom in the construction of identity. In her new series of works *Folding contours into tendencies*, the artist subverts the idea of increasing temps in mass production and consumption in the fashion industry, through

the depreciation act of undoing and turning inside out ready-made pieces of garment.

Selin Davasse (49)

Selin Davasse is a performance artist born in Ankara, currently living and working in Berlin. In her research-based performance practice, she repurposes literary techniques to enact alternative presents and speculative queer futures. Comprising narrative and sonic textures, her work condenses systems of thought into intimate feminine expressions, presenting them in song or speech, often with playful and participatory layers that establish hospitable relations with the audience.

For the exhibition at West Den Haag, Selin Davasse created a ceremonial drinking set with anthropomorphic drinking and pouring vessels. Originally intended as part of the artist's performance, 'Unlace my Syntax' where she takes on the role of the tamada, a rhetorically adept and hard-drinking master of ceremonies officiating at Georgian banqueting tables. Conventionally, the tamada strives to flaunt rhetorical virtuosity, not to convince or convert but to reinforce beliefs presumed to be already held by the audience. In lieu of the traditional ideals of country and family, Selin Davasse's tamada drinking set presupposes her community's valorization of plurality, solidarity, and accountability. Mimicking but also challenging the masculinist tradition of toast-making, the vessels salute the sublimated homoeroticism inherent to male celebratory events by replacing patriotic pathos with queer pride.

Shalva Nikvashvili (16,17,18,19,20)

SAMAIA – 'სამაია'

installation (clay, plaster, human hair), 2023

Untitled 1

50 x 50 cm, photo printed on Alu-Dibond, 2020

AI-IA 'აი – ია'

series of 4 photo prints on alu dibond, 50 x 100 cm, 2021

Shalva Nikvashvili's multidisciplinary practice spans painting, sculpture, performance, film, and costume design, inquiring about the cultural and social context of Georgia, where he was born and grew up.

He often creates grotesque characters, using the medium of costuming and masks, made out of unconventional materials like raw meat, electrical cables, clothing, leather, hair, and rocks to test the borderlines of social fears and desires. While often inspired by Georgian traditions, Nikvashvili's work remains a critical exploration of the tension between inherited stereotypes and individual self-expression.

The new work, *SAMAIA* – 'სამაია', presented for the first time at West Den Haag, was inspired by the traditional Georgian dance Samaia. The rhythmic art form is performed by three women as a homage to Empress Tamar of 12th-13th century Georgia, presented as a young princess, a wise mother, and a powerful empress. Nikvashvili employs Samaia as a metaphor to examine issues like sexuality, gender dynamics and impact of social norms in Georgia, especially in the Soviet era.

The works from the series *AI-IA* 'აი – ია' tell the story of the artist's obsession with braids, as the result of the taboo in his childhood against growing long hair for boys. The installation looks at how the echoes of past suppression continue to mold contemporary perspectives and how even a dance can be a projection of social attitudes. At the same time, it embodies the resilience of those who defied censorship and celebrates the ongoing journey of self-discovery.

Anhar Salem (21)

Love & Revenge

Video, 31'12', 2021

Produced by Le Fresnoy – Studio national des arts contemporains; writing: Doody, Anhar Salem, Ansam Salem; director Of Photography: Ansam Salem; VFX: Paul Jacques Yves Guilbert; Augmented Reality filters: Paul Jacques Yves Guilbert, Anhar Salem; Sound Design: Ludivine Pelé; Song: Phantasia – Inner Light © BE'S Songs; Artistic Support: Joan Fontcuberta; Translation: Erinys, Asaad Badawi.

Paris based video maker Anhar Salem shows *Love & Revenge*, a docu-fiction. The characters of Doody and Ansam, Salem's niece and sister, respectively, portray fictionalized versions of themselves, young women navigating contemporary Saudi Arabian society. The film captures staged scenes of their private moments, public appearances, and performances, serving as a cathartic journey from the actual event that happened to Doody over publishing a photo — causing mass bullying on social media and government accusation — by censoring and blurring the boundaries between reality, the digital realm and fiction.

In the fiction, Doody frequently escapes into an avatar created through an Instagram filter, gradually immersing herself in this alternative reality. This incarnation serves both as a veil through which to break free from social conventions (as in Saudi Arabia, images and representations were prohibited until the 1990s) and as a potential trap, given the loss of control over image diffusion in today's era of rapid connectivity.

Salem combines sequences filmed with an iPhone, webcam footage, screenshots, memes, and Skype calls with instant messages and notifications, challenging the conventions of traditional filmmaking. By quoting texts such as Doody's poem 'Absolute Narcissism' *أهتجب عي سجرتن* and lines from Chris Marker's film *Level Five 1997* and Shūji Terayama's *Throw Away Your Books, Rally in the Streets 1971*

the film attempts to overcome a certain duality between tradition and innovation. The film is an ongoing poetic tribute made to/with Doody, who passed away after its release. Her last words are published on the IG account of the film @livingthefirelife_000zg.

Tang Han/ Xiaopeng Zhou (22)

Shape of Appetite

wallpaper, books and magazines, single-channel video, color, sound, 29', 2017

Food carving, an ancient art, involves meticulously shaping vegetables and fruits into animal or flower forms, predominantly practiced in Chinese and Asian cuisine. These elaborate, handcrafted food embellishments prioritize aesthetics over efficiency, defying capitalist logic.

In their collaborative project, *Shape of Appetite*, Tang Han and Xiaopeng Zhou ventured into the culinary world, engaging various kitchen professionals in China and across the global Chinese diaspora. They documented video testimonials in both private and restaurant kitchen spaces. Their subjects spanned a wide spectrum of culinary expertise, including seasoned Chinese chefs, food carving virtuosos, molecular gastronomy specialists, young chefs from the post 1990s generation, and catering instructors.

Their accounts revealed insights into the evolving catering industry, strategies to combat marketization, debates over 'new' versus 'traditional' cuisine, and poignant tales of families dispersed due to worker migration. The project investigates how shifts in national policies, demographics, and markets over recent decades have directly and indirectly impacted the local catering industry in China. It also examines how Western culinary influences have shaped the aesthetics of food presentation. The artists aim to comprehend consumption aesthetics from the practitioners' perspective, probing changes in consumer preferences and aesthetic shifts in dietary choices amidst rapid economic development.

Olga Micińska (15, 23, 24)

Sandals

wood, textile; dimensions, 38 × 29 × 15 cm, 2018

Shoetrees

wood, metal dimensions, : 27 × 9 × 15 cm, 2018

Gloves

textile, dimensions, 43 × 58 × 3 cm, 2018

Dracht

wood, metal, textile, 39 × 26 × 14 cm, 2019

Sprouts

wood, various dimensions, 2023

The Guild

photographic cycle, 2021-ongoing

Olga Micińska is a visual artist based in Amsterdam. Trained as a woodworker, her works often balance on the thin line between craft and art. The wooden carved sculptures of the series *Sprouts* (*Arm, Braid, Hair, Shirt and Glove, Leg*) produced by Micińska are part of the artist's concern with women's labor in craftsmanship. They refer to the workers' bodies and the repetitive and meticulous movements which they perform, but also integrate symbols and anecdotes that refer to companionship and mutual support.

The photographic cycle *The Guild* portrays women and non-binary makers who work within various fields often referred to as 'technical' disciplines (woodwork, welding, construction, farming, amongst others). The artist shoots them wearing the uniforms they use for work, or dressed with the garments made for the shooting. While underlying the social aspect of workwear, often tailored for males, her costumes emancipate bodies from stereotypes commonly projected on technical labor.

Often displayed using the codes of advertisement, the photograph cycle calls for a trade union between members of an imaginary Guild of builders. At the same time, it promotes Micińska's program *The Building Institute*, an experimental platform located in Amsterdam supporting women in the field of construction.

Apparatus 22 (25)

ART IS WORK: VOICES OF A COMMUNITY

textile uniforms, led light, 2011–ongoing

Apparatus 22 is a collective from Bucharest founded by Erika Olea, Maria Farcas, Dragos Olea together with Ioana Nemes (1979 – 2011). Previously active as a fashion label, their transdisciplinary practice reflects on social, economical, political as well as spiritual issues using poetic languages, affects and queer theory. Apparatus 22 works often raise thought-provoking questions to the viewers. By diverting objects and sometimes garments, from their attributed values, the collective uses imaginative and utopian methodologies that aim to spark collective awareness and reflection. Presented in the show, the ongoing project *ART IS WORK: VOICES OF A COMMUNITY* proposes a critique on the notion of value in the art field from the perspective of artists and curators as working forces. The uniforms produced by Apparatus 22 are inspired by an open source tailored worker costume found in an Italian magazine from the 60's. Distributed based on gift-exchange with fellow artists and curators, the projects perform a similar model of sharing while calling for community building in the framework of a potential art workers unionization. The led light diffuses the continuous message 'TO WORK TOWARDS THE IRRELEVANCE OF THIS ART-WORK. IN A NOT SO FARAWAY FUTURE' as a reminder of that statement.

Ala Savashevich (26, 28)

Uniform

textile, 2022

Rite of Spring

video 03'24', 2020–2022

Ala Savashevich's works question the power structures underlying heritage, both tangible and intangible. She often utilizes craft methods to highlight the invisibility of female labor stereotyped by the domestic sphere.

The exhibition features a video of the performance *Rite of Spring* (2022) along with a hand-made uniform. The artist

draws inspiration from the ballet of the same name first performed by Sergei Diaghilev in 1913. The music of Igor Stravinsky and the choreography by Vaslav Nijinsky are used to explore the cult of death in pagan rites in Russia, interwoven with Savashevich's precise movements. Her performance took place on May 9, 2020, in the midst of the pandemic, chosen to resonate with Victory Day in Belarus during World War II. On that same day, the President of the Republic of Belarus, Alexander Lukashenko, ordered a grand parade of veterans in Minsk, exposing the audience and participants to mortal consequences.

In 2020–2021, a series of protests were organized by civil society in Belarus following the controversial re-election of A. Lukashenko. The rigidity of the costume, inspired by military uniforms, contrasts with the fragility of the body engaged in repeating the movements learned by heart. Savashevich's performance is more of an attempt to celebrate the agency of disobedience and freedom of movements from inherited social conventions.

Paola Revenioti (27)

Kaliarda

documentary film, 58', 2015

Paola Revenioti is a documentarian, photographer, publisher, and trans* sexworker and a prominent politician, based in Athens, Greece. Revenioti has been active in the Greek LGBTIQ+ community since the late 1970s. She launched the first trans-anarchist zine of 'revolutionary homosexual expression' *KRAXIMO* in 1981.

Presented as part of Lavender Languages Institute in 2022 at Pickle Bar, a program exploring the notion of queer linguistics, *Kaliarda* is a documentary film on the secret language or 'cryptolect' of the queer/trans communities in Greece. *Kaliarda's* origin can be traced to the era of the Ottoman Empire and returned to use in the 1940s until the fall of the military junta. Revenioti became acquainted with the use of *kaliarda* before it disappeared in the 1970s. Begun as a project to simply document the history of a

disappearing slang, it soon became nothing less than a makeshift record of the history of the queer/homosexual/trans community life in Greece in the 20th century.

Ana Grzirishvili (32, 33, 34, 35, 36, 44)

Freckled Wing

Artificial Leather, Leather, Fabric, Metal, Plastic,
190 × 20 × 20 cm, 2023

Vowel's Collapse

Artificial Leather, Leather, Fabric, Metal, Plastic, MDF,
69 × 5.5 × 43 cm, 2022

Hiss, Snap, Crackle, Flap

various size, PLA, 2023

Syllabe's Summit

Artificial Leather, Leather, Metal, Fabric, Plastic, Wood,
80 × 35 × 18 cm, 2023

Murmur

Artificial Leather, Leather, Fabric, Metal, Plastic, Wood,
47 × 28 × 23 cm, 2023

Tranquil Soil

Artificial Leather, Leather, Fabric, Metal, Plastic, Wood,
74 × 24 × 24 cm, 2023

Locale

Artificial Leather, Leather, Metal, Fabric, Plastic, 5 m, 2023

Ana Grzirishvili is a visual artist based in Tbilisi. The selection of works presented here emerged as scraps of the former embassy architecture. Freckled wing finds its support along the trapeze windows, *Tranquil Soil* and *Syllabe's Summit* shapes old handbags into handles which add another artificial element to the architecture. The artist combines materials such as metal, fabrics and artificial leather extracted from the handbags she collected on marketplaces to transform them into autonomous assemblages.

The sculptures *Hiss, Snap, Crackle, Flap* also refers to a suite of noises, interjections, that those produce when put together, when the materials are assembled such as fake leather when twisted. The morphology of Grzirishvili's works slides and adapts to the environment, such as *Locale* which

rolls out on the concrete bridge separating the two parts of the building. Reflecting second-hand bags from their peripheral position in the global economy, the artist offers a critical perspective but also a poetic ode to those non-animated objects. Fasteners, buckles, rivets, carabiners, zippers and leather straps all become ornaments, almost animist, of the object's second life.

Nikolay Karabinovych (29, 30, 37, 38, 39, 40, 42)

One Inch of the Nato Territory

work on paper, A4, 2022

Only for Nato members

work on paper, A4, 2022

Security architecture in Post-war Europe

work on paper, A4, 2022

Can we avoid another war?

work on paper, A4, 2022

Banality of Evil

work on paper, A4, 2022

Eastern Union

Light box, 2022

Tais toi et écoute

video, 8'16", 2020

Ukrainian Amsterdam-based artist Nikolay Karabinovych often interprets the irony of historical events in Eastern Europe, the former Ottoman Empire, and Central Asia. His works frequently delve into the cultural history of music and language, intertwined with stories of politics and displacement. A 'light box' refers to the well-known global company 'Western Union,' which is used to transfer currency worldwide within minutes, with exact exchange rates. By playfully altering the name to E(a)stern Union, Karabinovych alludes to the concept of transfer, not only from an economic standpoint but also as a form of translation. The question at hand is the potential loss or misinterpretation during the transmission. At the same time, the term 'union' underscores a specific political stance, highlighting what is typically labeled as 'East', a global other, shaped by diverse linguistic contexts.

Collage is a practice Karabinovych has been exploring for several years, as it permits the assembly of disparate elements sourced from magazines, photo archives, and collected during the artist's various journeys. Drawing from the medium's conventions, the six collages and drawing shown share similarities to graphic design practice, an advertisement where satire is thought provoking.

The video *Tais toi et écoute* runs on a loop, creating a seemingly festive atmosphere where a gathered audience frantically clap their hands waiting for an event to happen. The work features found footage shot in the Odesa sea port concert hall by a TV program on the Ukrainian accordion player Yan Tabachnik. The event gathers various personalities, including the former president of Ukraine P. Poroshenko. While these anecdotes are happening out of frame, Karabinovych reflects on the practice of montage in creation of historical events.

Andrius Arutiunian (43)

A Gift that Keeps on Giving

Vinyl player, surface transducer,

speaker from a forged vinyl replica, handwritten text, 2023

Trained as a sound composer, Armenian-Lithuanian artist Andrius Arutiunian's practice is concerned with the politics of sounds, musical and political attunement, the relation between vernacular histories, and non-western tuning musical systems. In 2022, he represented Armenia at the Venice Biennale in the 'Gharīb Pavilion' which included one of the works presented here at West:

Seven Common Ways of Disappearing

Towards the end of the Biennale, Arutiunian got a call informing him that one of the sound pieces stopped working, its sound disappeared. After further investigation, the artist realized that the vinyl which served in the first place was replaced by a forged record.

A Gift that Keeps on Giving is made out of the forged vinyl becoming a sound transmitter. The small surface transducer is connected to the forgery, consequently transforming the vinyl into a speaker. The story gave Arutiunian a reason to further investigate his interest in resonance and speculative instruments related to aural cosmology and esoteric practices. The work refers to the artist's recent research on Quackery (Charlatanisme), a movement promoting non-proved or fanciful instruction in the medical sciences. Because the forgery is being played through the body of a fake, it refers to the illusory sound alternating the original one.

Afrang Nordlöf Malekian (45, 46)

Listening to Images

photography, digital print on paper, 2022.

Images collected by Nour Helou and Afrang

Nordlöf Malekian

Karaoke Kriminals

digital video, text, sound, 2023

Text and research: Nour Helou and Afrang Nordlöf

Malekian; music samples collected by Nour Helou and

Afrang Nordlöf Malekian; music composition: Mira Aasma

In the artwork *Listening to Images* by Afrang Nordlöf Malekian, an Iranian-Swedish artist, a collection of reproduced vinyl and cassette covers from the 1950s to the 1990s in Egypt, Iran, and Syria showcases remnants of the Qajar aesthetic. These covers bear the hallmarks of the Qajar face, underscoring how this cultural heritage persists amid the dominance of colonial aesthetics in everyday life.

During the Qajar dynasty's reign in Iran (1789–1925), performers — dancers, musicians, and wine pourers, known as saaghi in Farsi — were depicted with beardless, moon-faced figures boasting silky skin, almond-shaped eyes, and crescent eyebrows. This non-binary aesthetic, reflected in poetry and painting, stood in stark contrast to the binary culture imposed by 19th-century British and French colonizers in the region. Under this new influence, men and women not only had to be portrayed differently but also

had to adapt their singing, dancing, and acting styles to fit a modern mold.

Another work, *Karaoke Kriminals*, sheds light on the clandestine dissemination of Western music prohibited in Iran after the 1979 Revolution, alongside the latest compositions from Iranian artists in exile, primarily residing in Los Angeles. This underground world of illicit music, dance, and cinema thrived through channels operated by distributors known as *filmi*, *videoyi*, and *computeri*. The project invites participation in two outlawed narratives: *128 kbit/s of Pixelated Dyed Blonde Hair and Dressed as Mannequins With Pupil-Less Eyes*, encouraging engagement with music constructed from samples of banned Iranian music and modern as well as traditional regional styles.

Olia Sosnovskaya (47)

Exercise

digital collage, digital print on textile, 155 × 240 cm, 2021

Olia Sosnovskaya is an artist and a writer from Belarus, currently based in Vienna. Her textual, performative and visual work weaves together themes of celebration, collective choreography, and the political landscape within post-socialist contexts and beyond. In her work *Exercise* Sosnovskaya delves into the complex relationship between language, affects, and political movements. Employing the scores borrowed from the dance field to enact choreographies, she explores the ongoing uprising in Belarus and other significant political events in the (post)socialist history. By scrutinizing movements as both expressive gestures and collective choreography, Sosnovskaya broadens the scope of 'scores' to encompass graphic representations of motion, including texts, documents, and images. These scores, akin to those used in dance or music notation, allow for the navigation of diverse temporalities and convey a certain level of untranslatability. In her artistic pursuits, the artist thoroughly examines the role of language, speech, and text in the realm of politics. She delves into the affective aspects of language and explores what lies beyond the confines of mere words.

Bojan Stojčić (48)

Hope Hotel Phantom

installation (Wallpaper, various sizes; UTC-5, clock, 30 cm; photographs, 100 × 67 cm, 43 × 30 cm), 2023

Hope Hotel Phantom

video 21'43", 2023

In November 1995, the leaders of Bosnia and Herzegovina, Croatia, and Serbia converged in Dayton, Ohio, with a mission to broker a peace agreement that would bring an end to the devastating four-year war in Bosnia and Herzegovina. Negotiated at the Hope Hotel located on the grounds of the Wright-Patterson Air Force Base, the Dayton Agreement trapped Bosnia and Herzegovina into an illusion of democracy, through the proxy of a site that was a construct in itself: a military base on a distant continent, an intimidation to the signing parties.

Fast forward 27 years to July 2022, the artist Bojan Stojčić flew from Bosnia and Herzegovina to stay at the Hope Hotel. He occupied the same beds and conference halls as those who once determined the course of his nation's history and his own future.

The photos displayed in the installation are rephotographed at night, portraying historical events previously scattered around the hotel. Stripped from their documentary purpose, they've been employed merely as decorative pieces on the hotel walls. The wallpaper, designed by the artist, integrates the signatures from the Dayton Peace Agreement into its floral pattern—barely visible yet perpetually present. Moreover, the hotel clock displays Dayton local time, disconnecting the room from its geographical moorings.

This installation conjures a spectral presence within the remnants of this historical event—a reverie turned haunting reality. Presented at West, within the premises of a former US Embassy in the city, which serves as the headquarters for both the International Criminal Court and the International Court of Justice, the installation aims to raise awareness about the long-suppressed war crimes, both historical and contemporary.

PERFORMANCE PROGRAM

18 January, 2024

Zishi Han and Wei Yang

Hairpin Beneath 钗之后

Emerging from Zishi Han and Wei Yang's ongoing collaborative research project into historical Chinese homoerotic literature, *Hairpin Beneath* is an evolving performance that intertwines multiple narratives to explore queer existences in China and the Chinese diaspora. The point of their departure is a Ming dynasty anthology of homoerotic stories, '弁而釵' (Biàn ér chāi). The title of the book implies the scene of a man taking off his ceremonial headgear and putting on a woman's hairpin. Structured around a set of excerpts from the book, they loosely interpret its storylines and draw on a variety of Chinese historical and contemporary cultural practices, such as poetry, Chinese Opera, literati landscape painting, Danmei literature, pop music and reality TV shows. Oscillating between live reading and video projection, they assemble formally distinct but correlating components of the performance to dwell amidst the blurry boundary between the fictional and the biographical.

Live reading texts are drawn from *Biàn ér chāi* (bai hua version), translated into written vernacular Chinese by 执迷 (Zhí mí), published in instalments on 书香门第 (Shū xiāng mén dì). Excerpts are edited and translated into English by Zishi Han and Wei Yang.

22 February, 2024

Goda Paleikate and Jonas Palekas

Digestive System of Humanity

The project *Digestive System of Humanity* is a collaboration between a sister and a brother, an artist and a chef.

Based on ongoing research, it addresses the hybridity of history and the agency of collective imagination by inviting the audience to become members of a ritualistic eating-reading group. The performance script comprises numerous characters written by Goda and meals prepared by Jonas, and is arranged as an immersive experience where all the audience members take a role.

Reminiscent of a theatre rehearsal or a dinner at a friend's place, the characters shape-shift with every iteration but usually include Ancient Greek poetess Sappho, Swedish mystic and medium Emanuel Swedenborg, Karaite archaeologist and falsifier Avraham Firkovič, and many others whose existences questioned cultural clichés and political impositions. People of diverse identities, who operated outside the discourses of power, and were seen as troublemakers or antiheroes, are invited to the dinner — to discuss and digest what bothers them the most.

14th March, 2024

Lyudska Podoba

Anatoly Belov and George Babanski

Lyudska Podoba is the first Ukrainian pop-queer band formed in 2012. Since then, the project has undergone several changes in its composition, but vocalist and songwriting Anatoly Belova and musician George Babanski constitute the core duo. The project emerged from the desire to tackle queer-themed pop-music in a time when the LGBTQI+ community, and gay themed art, were not visible in Ukrainian society.

Lyudska Podoba emerged from Belov and Babanski artist and activist practices working to make visible the LGBTQI+ people using pop music as an effective tool for bringing people together and providing informal entertainment. Over the years, they have performed at numerous music events, music festivals, and art institutions in Ukraine and in other countries, including Belarus, Russia, Moldova, Austria, Poland, Germany, and in 2018, they released their debut album *Volnidorozhkybarashki*.

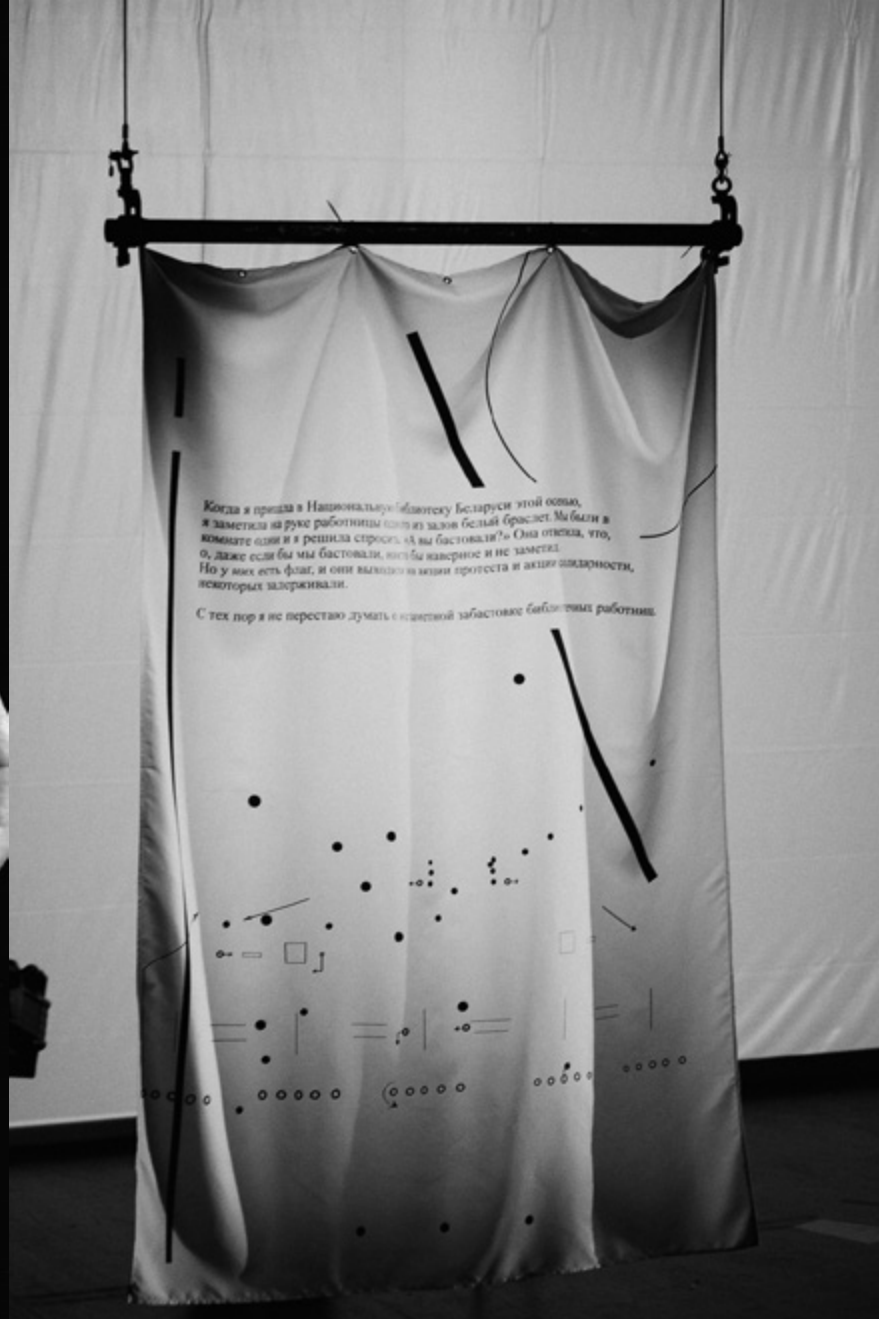
油爆墨鱼花
FRIED CUTTLE
FISH

Shape of Appetite, 2017, books and magazines from 1980-2000, courtesy of the Artists

Shalva Nikvashvili, *Untitled 3*, 2022

Olia Sosnovskaya at *Performing Infrastructures* at ZIRKA (Munich, Germany) 2022

Ana Gzirishvili, *Murmur*,
Tsinamdzgvrishvili 49 /
Mazniashvili 10, LC Queisser

Apparatus 22, *'ART IS WORK - Voices of a Community'* in Barcelona BAR project residency & Momentum 11, 2021 , photo: Eva Carasol, conversation piece (uniforms for artists and curators, performances, conversations), 2011 - ongoing

Giulia Cretulescu, *Folding Contours into Tendencies*. Textile collage, 60 x 50 cm, 2023. Photo by Ivan Gallery

Goda Palekaitė and Jonas Palekas, *Digestive System of Humanity*, Performed at Vilnius International Theatre Festival Sirenos in 2020, photo: Monika Jagusinskytė

Anatoly Belov

George Babanski

Zishi Han and Wei Yang, *Hairpin Beneath* (2023).

Documentation of reading, Pickle Bar, Berlin, 2023. Photo by Augustine Paredes

Deze gids verschijnt ter gelegenheid van de tentoonstelling:

This guide appears on the occasion of the exhibition:

Slavs and Tatars — Pickle Bar presents

Apparatus 22, Andrius Arutiunian, Anatoly Belov and George Babanski, Giulia Cretulescu, Selin Davasse, Ana Gzirishvili, Zishi Han en Wei Yang, Tang Han/Xiaopeng Zhou, Nikolay Karabinovych, Olga Micinska, Shalva Nikvashvili, Afrang Nordlöf Malekian, Goda Palekaitė en Jonas Palekas, Paola Revenioti, Filipka Rutkowska, Anhar Salem, Ala Savashevich, Bojan Stojčić, Olia Sosnovskaya

08.12.2023 — 17.03.2024

Samenstelling / *Curators*: Patricia Couvet, Anastasia Marukhina

Tekst / *Text*: Patricia Couvet, Anastasia Marukhina

Ontwerp / *Design*: All Sizes

Vertaling / *Translation*: Cindy Hock

Locatie: voormalige Amerikaanse ambassade in Den Haag

Location: former American embassy in The Hague

Typefaces: Gedankenexperiment and Zeitung Pro by Underware

Drukker / *Printer*: Oranje van Loon, Den Haag

Dit project wordt mede mogelijk gemaakt door het Ministerie van OCW, Mondriaan Fonds en de Gemeente Den Haag.

This project is supported by the Ministry of Education, Cultural Affairs, Mondriaan Fund and Science and the city of The Hague.

West Den Haag

Lange Voorhout 102

2514 EJ, The Hague

The Netherlands

+31 (0)70 392 53 59

info@westdenhaag.nl

www.westdenhaag.nl

West